

революционенъ комитетъ, съ задача да подготви народа къмъ едно всенародно възстание. Председателъ на комитета билъ Каравеловъ, а организаторъ вжтре въ България — Левски.

Хитовъ, макаръ и да живѣлъ въ Бѣлградъ, билъ въ непрекъснатата връзка съ Централния комитетъ и съ съмишленицитѣ си въ Сливенъ. Последнитѣ му били много предани и даже го поканили да избере Сливенъ за своята революционна дейность. Презъ 1875 г. Хитовъ получилъ изработения отъ Левски проектоуставъ на комитета, съ молба да го прегледа и допълни. Презъ 1872 г. въ Турно-Могурили се свиква тайно събрание, на което билъ поканенъ да присъствува и Хитовъ. Последниятъ обаче съобщилъ, че не ще може да отиде, понеже по това време заболѣлъ и постъпилъ на лѣчение въ Бѣлградската болница. Къмъ физическитѣ му страдания се прибавили скоро и душевни. Ангелъ Кънчевъ, главниятъ помощникъ на Левски, се застрелва на Русенското пристанище, предъ опасността да бжде хванатъ отъ турцитѣ. Воеводата билъ покрусенъ отъ станалото.

Хитовъ билъ много популяренъ между емигрантитѣ, мнозина търсѣли рекомандацията му предъ Каравеловъ и Левски. Той препоръчалъ Ангелъ Кънчевъ предъ Централния вжтрешенъ комитетъ и настанилъ много българчета въ Бѣлградското богословско училище. Подкрепялъ мнозина и съ пари.

Той билъ и много скроменъ. Въ едно свое писмо, следъ като съобщава, че получилъ драмата „Х. Димитъръ“, посветена нему, забелязва, че по-добре би било да бжде посветена на Левски, защото той е душата на революцията. Макаръ въ Бѣлградъ, Хитовъ билъ всѣкога напълно въ услуга на комитета. Затова презъ 1872 г. билъ избранъ за членъ на Централния комитетъ. Въ едно свое писмо до Комитета, Панайотъ пише: „Съгласенъ съмъ, ако решите да се почне отчаяна борба, стига да наредите така, че нѣколко града да вдигнатъ на оръжие 10,000 души. Отношенията между Хитовъ и Левски сж били много радушни. Левски въ едно писмо се обръща къмъ Хитовъ съ думитѣ: „Отецъ Панайотъ“. Хитовъ наистина е проявявалъ бащински чувства къмъ Левски, особено когато той се разболѣлъ и постъпилъ въ болницата. Затова въ едно писмо Левски му благодари и го пита, може ли да се започне борбата, на което Хитовъ отговаря, да не бърза съ възстанието, защото политическитѣ обстоятелства не били благоприятни. Левски обаче се противопоставялъ на това разбиране на Хитовъ